

Szélnél maradandóbb

(Bodóczy István 1943–2020)

MŰBÍRÁLAT - TÁRLAT - LXIV. évfolyam, 45. szám, 2020. november 6.

- [Nagyítás](#)
- [Kicsinyítés](#)
- [Nyomtatható](#)
- [Cikk küldése](#)
- [Ajánlom](#)

**„Áll ércnél maradóbb művem, emelkedett / emlékem, s magasabb, mint a királyi sír,
/ és sem kapzsi vihar, sem dühös északi / szél nem döntheti már földre, se számtalan
/ évek hosszú sora, sem rohanó idő / Meg nem halhatok én teljesen.”
(Horatius: *Melpomenéhez*. Ford. Devecseri Gábor)**

2020. október 27-én megnyílt Bodóczy István kiállítása az Artus Galériában.

2020. október 26-án Bodóczy István Munkácsy-díjas képzőművész, egyetemi tanár elhunyt.

A kiállítás így emlékkiállítássá, az esemény búcsúvá alakult át a sors keserű fintora, a végzet felfoghatatlan döntése által. Bodóczy nagyszerű művész és művészetpedagógus volt, sárkánytervező sárkányeregető mester. Életműve, mely e kiállítással lezártnak tekinthető, a tanítással és a sárkánytervezői munkásságával egyenértékű, attól el nem választható. Hic et nunc – itt és most – e másfél éve előkészített, szervezett, tervezett és alakított kiállításon mindezt tökéletes – ám csalóka fénytörésben láthatjuk. Csalóka a fény törése, mert végletesnek, véglegesnek mutatja a művészi utat. Bezártnak, akár a finom bambuszpálcák összekötözött sorát, melyek hol keretként, hol kontúrként övezik Bodóczy kedvenc anyagát, a színezett, akvarellal, tussal, kollázsanyagokkal alakított hártypapírt. Azonban van egy mű, a kiállítás címadó munkája – mily groteszk ma már, a történések fényében –, a *Játsszuk azt, hogy meghaltunk*. Ez a munka, mely egyik unokájának játékra felhívó kérése volt, vékony bambuszsálak összehajló, köröket és nyitott alakzatokat formáló téri firkája. A nagy kiterjedésű térbeli rajz épp nem a véglegesen lezárt, de a körkörösségből kifelé mozduló vonalháló révén a kitörés, el nem záródás érzetét kelti a nézőben. Akárcsak Bodóczyknak a térben a mennyezetről lelógatott sárkányalakzatai, az aszimmetrikus, tehát szabálytalan s mégis működő tárgyak. Bodóczy mester volt. Alkotó és kézműves, tanítómester és mestere az emberi példamutatásnak. Nem érezte szégyellnivalónak évtizeden át leutazni Toldra, a mélyszegénységbe taszított cigányfaluba az Igazgyöngy Alapítvány segítőjeként a toldi cigány gyerekek között foglalkozásokat vezetni. Ugyanígy büszkén és elszántan küzdött egy magasabb színvonalú magyarországi művészetoktatás megteremtéséért. Ez a büszke öntudatosság azonban nem tette őt önteltté, sőt olyasmi volt egész élete, mint a kiállításon, a falon látható – s könyv alakban is megjelentetett – scrapbook egyes részei. A scrap a leesett maradvány, a sárkánykészítéskor a vázból és a papírból kieső hulladék, melyet újra

felhasznált Bodóczy életművében. Ez a kis naplósor mutatja, mi minden foglalkoztatta az alkotót. Naplószerű, életmorzsákat és nagy eseményeket egyaránt azonos kis tondo formában készített el, s helyezte festve, ragasztva, bambuszkör keretben a falra.

Bodóczynak azonban, bár életszeretete épp a sárkányeregetésben mutatkozott meg leginkább, érzéke volt a drámaisághoz. Nagyméretű színes quasi árnyfigurái mellett *Memento mori* címmel uszadékfák egyre növekvő halmazáról készített tusrajzsorozata is erről tanúskodik.

A megbetegedése előtti napon befejezett kisfilm, melyben életéről mesél – s melyet a Doktori Iskolában tanuló hallgatója, Cecilia Bandeira készített –, a szelekkel játszó, a felfelé törekvő, de nagyon is emberi alkotóművészt, gondolkodót mutatja. Bodóczy egy domboldalon, vékony zsinóron tartja féken repülő sárkányát. Szélnél maradandóbb életműve pedig ott van körülöttünk.

(Bodóczy István kiállítása az Artus Galériában december 22-ig tekinthető meg).